

ERDÉSZETI UJSÁG

szak- és társadalmi lap az erdészeti személyzet részére.

Előfizetési árak:

Egész évre	4 frt — kr.
Fél évre	2 frt — kr.
Negyed évre	1 frt — kr.

Előfizetési díjak, hirdetések s bármily írásbeli közlemények a lap szerkesztőségéhez küldendők.

Megjelenik

minden Kedden

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak helye 10 kr. Ezen kívül minden hirdetésnél 30 kr. bélyegdíj fizetendő.

Nagyobb s többszörös hirdetményeknél mérsékelt díjak egyezség szerint.

Ex-lex.

Ezzel a két latin szócskával vannak most teli hazánk hírlapjai, sőt szálló igévé lett ez a nép minden rétegének ajkán. Vonatkozik pedig ez a két szó arra az állapotra, melybe hazánkat a gyászos visszavonás, pártoskodás, személyi és pártgyűlölet sodorta s nem jelent egyebet, mint hogy törvényen kívül folyik az ország sorsának a vezetése, a mennyiben sem a költségvetésre, sem pedig az ujonezjutaléokra vonatkozó törvények az országgyűlés által megszavazva nem lettek, sem pedig az ezeket pótló fölhatalmazási törvény törvényerőre nem emelkedhetett a múlt év végeig. Ilyen viszonyok közt az állam gépezetének nagyon természetesen meg kellett volna állnia, mert sem adókat és más követeléseket nem lehetne beszélni, sem pedig bármiféle fizetéseket teljesíteni a folyó évben mindaddig, míg erre az országgyűlés két háza a fölhatalmazást meg nem adja, ő felsége pedig nem szentesíti. A tisztviselők és egyéb állami alkalmazottak tehát nem kapnák ki fizetésüket, a katonaság, csendőrség, pénzügyőrség az ő zsoldját, élelmét s hogy ez miféle zavarokat lenne képes előidézni és hogy mi lenne a vége ennek az állapotnak, arra még gondolni is csak borzalommal tudunk. A kormány — hogy elejét vegye a netán bekövetkező zavaroknak — rendeleteket bocsátott ki, melyek hivatva vannak ugyan a zürzavaron egyelőre segíteni, de nem a kedélyeket lecsillapítani, mert az ellenzéki pártokon most még nagyobb hullámokat ver az elégedetlenség, mint valaha s ki tudná most

még megjövedőlni, hogy milyen lesz a kibontakozás és hogy mi lesz ennek a szomorú állapotnak a vége.

Mindezeket a dolgokat pedig nem azért jegyeztük itt föl, mintha politizálni óhajtanánk, mit különben is két nagyon fontos okból nem tehetünk, és pedig először azért, mert lapunk hasábjából a politika ki van zárva s annak üzésére engedélyünk nincs, másodsor pedig és főképp azért, mert nem értünk a politikához s azt tartjuk, hogy nem jó dolog, ha a hajdu a harangöntéshez fog. Csak a pusztá tényeket soroltuk föl szárazon, hogy a hazánkban történőkről s minden igaz honpolgárt érdeklő dolgokról lapunk tisztelt olvasóit — vagy legalább azoknak azt a részét, mely életviszonyaiból kifolyólag más uton magának a világ folyásáról tájékozást nem szerezhet — a helyzettel főbb vonásaiban megismertessük.

Volt azonban még egy másik ok is, mely ezek megírásánál vezérelt s ez nem egyéb, mint hogy rámutassunk arra, hogy milyen nagy veszedelmeknek az előidézője, ha egy ország összessége törvényen kívül levő állapotba jut, míg ha a lakosságnak csak egy bizonyos csekély töredéke áll törvényen kívül, azt az illetőn kívül alig veszi valaki észre.

Azt fogják erre a beavatatlanok mondani, hogy ez lehetetlen, mert hazánkban gondoskodva van a törvényekben mindenkiről s nincs olyan honpolgár, ki nem állana minden irányban a törvények oltalma alatt, hiszen még a cselédekről is a cseléd — a munkásokról pedig a munkástörvény intézkedik s míg egyrészt kötelességeiket előírja, másrészt jogaikat minden

sérelem ellen védelmébe veszi, pedig azok, kik így gonolkoznak, alaposan tévednek, mert igenis van egy olyan osztálya is polgátrsainknak, kikre kötelességeket ró ugyan a törvény, de jogaik megvédéséről sehol és semmifelé módon nem gondoskodik.

Olvasóink tekintélyes része az első pillanatban tudni fogja, hogy kiről szól az ének, mert hiszen a saját maga helyzetét látja itt ecsetelve. Nem egyebek az ilyen törvényes védelem nélkül szűkölködők, mint egyes magán uradalmak és közbirtokosságok erdőörei, vadászai.

Az 1879 évi törvény félremagyarázhatlanul kijelölte azokat az erdőbirtokokat, melyeknek tulajdonosai szakképzett erdészeti személyzetet kötelesek alkalmazni s ez azokra kötelező erővel is bír, de már arról, hogy az ilyen alkalmazásban állók nem csak képzettségüknek, szolgálatuk terhes voltának megfelelő, egyuttal pedig a megélhetést biztosító javadalmazásban legyenek részesítve, gondoskodás sehol sem történik, valamint nincs biztosítva a szolgálat állandósága sem s így az abban szorgalmatoskodók teljesen ki vannak szolgáltatva uruk és kenyéradójuk önkényének, tehát nem egyebek, mint a régi időkben a helóták voltak, vagyis rabszolgák.

A bérest, a szolgálatot biztosítja a törvény

úgy szolgálatának állandóságáról legalább a cselédkönyvében kikötött időtartamra, valamint bérének pontos kiszolgáltatására nézve, sőt gondoskodik még betegségének gyógyításáról is, erre bizonyos ideig a szolgálatadót kötelezven. Az erdőörnél a törvény alapján megkívánja a gazda az erdőöri szakvizsga letételével bizonyított képességet, de hogy szolgálatadójával szeben bármiféle védelemben részesítené, annak nyomát sehol sem találjuk. Igaz, hogy mindenkinek meg van a módja magát szolgálatadójával szemben szerződés útján biztosítani, de vajjon az ilyen biztosításnak megvan-e gyakorlati értéke? Erre minden lelki-furdalás nélkül nemmel felelhetünk. Nemmel pedig azért, mert a szerződésszegésből eredő pörök nem csak fölötte hosszadalmasak, de költségesek is, melyek herceze — hurczáját a szegény erdőör csakhamar megunja, sőt a tárgyalásokon való megjelenésében gyakran újabb szolgálat is hátráltatja, hogy pedig csak kevés van olyan, ki a nagy perkölteket sajátjából bírná födözni, azt fölösleges hosszasan bizonyítanunk.

Mit szóljunk még a hosszas betegségek vagy szolgálátéptelenség esetén való ellátásáról és mit az erdőör elhalálózása után a kenyérkereső nélkül maradó özvegyek és kiskorú gyermekek jövőjéről?

TÁRCSA.

Sylvesteri kirándulás.

Se ide, se oda, nincs menekvés, el kell vinnem valamerre a fiakat, hogy bele kóstoljanak egy valószínű vadászat örömeibe is, mert arról eddig csak az olvasás után volt némi fogalmuk, de ugyan hová? Magamnak, ki éjjelnappal az íróasztalhoz vagyok kötve és több tintát nyalok, mint szilvóriumot, vadászterületem nincs, meg puskám is csak egy, már pedig háromnak bajos egyszerre egy puskával vadászatra menni, no de ez utóvégre nem baj, vannak nekem jó barátaim, kik ebben kisegítenek. Igaz, hogy a jó vadászember inkább a feleségit adja oda kölcsön, mint a puskáját, de hát azok a pajtásaim, a kiktől én kérek kölcsön, már annyira előre haladtak a korban, hogy nem csak a

puskát, de a feleséget is bátran kikölcsönözhetik, vagy akár örökre elajándékozhatják, mert ők maguk már egyiknek is alig veszik hasznát.

A terület dolgában mint Isten küldöttje jelent meg az előző hetivásárunkon Z u d o r J a k a b kedves barátom Alvinczről s olyan szívélyes módon hívott meg magához, hogy azt visszautasítani nem lehetett és nem volt szabad, miután pedig ő egymaga szinte több vadászterületet tart haszonbérben, mint gróf Teleki Samu az ő afrikai vadászterületeit is bele számítva, ebben az irányban teljesen meg voltam nyugodva. Puska és terület hát már lenne, töltények szinte vannak, a kocsit megfogadva, vajjon hiányzik még valami?

— Igen, de ha megfognak a finánczok vagy a csendőrök? — veti közbe készülődésünkben buzgón segédkező feleségem. — Akkor lesz majd csak nemulass, ha majd hármotokért kell birságot fizetni!

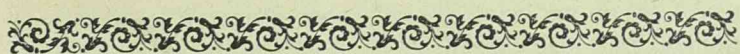
— Nem avatkozzál te az ilyenekbe, asszony — mondok dorgálólal, — először is nem fognak megfogni, majd később pedig, ha meg is fognának, mint

Elfacsarodik az embernek a szive az ilyenek láttára vagy hallatára; keressük a módot a tartatlan helyzet javítására, vagy legalább tűrhetővé tételére, keressük, de nem tudjuk, vagy talán nem akarjuk megtalálni.

Ez pedig nem is olyan nehéz. Egy erőteljes, életképes országos erdészeti altiszti egyesület ha nem is vehetné teljesen elejét a bajoknak, de legalább hivatva lenne azokat nagy mértékben mérsékelni. Mi régen rámutattunk a módra, de vajmi kevés azoknak a száma, kik eddig megértettek s az előkészítés nehéz munkájában segítségünkre siettek volna!

Vajjon soká fogják még tűrni az említett erdészeti altisztek az ex-lex állapotot, vagy végre magukhoz térnek és megmozdulnak érdekeik védelmére?

Mi hívjuk őket, rajtuk a sor meghallani a hívó szózatot!

Örvendetes jelenség.

Lapunk mult évi folyamának egyik számában voltunk olyan szerencsések hirt adni arról a nemeslelkű alapítványról, melyet a besztércébányai róm. kath. püspök ur tett erdészeti altisztjei pár gyermekének az iskolázására s a dicséretre nem szorult eme nemes tettet méltattuk is annak érdeme szerint.

Most, alig pár hónap eltelte után abban a szerencsés helyzetben vagyunk, hogy még ennél is örven-

detesebb hírrel szolgálhatunk igen tisztelt olvasóinknak, melyről egy és ugyanazon nap két különféle s teljesen megbízható forrásból értesültünk s így nem lehet abban kételkednünk.

Az egyik hír a „Hazánk“ hasábjain jelent meg s a következő:

— Schlauch bibornok az erdészekért. Schlauch Lörincz, Nagyvárad bíboros püspöke újabb jelét adta annak a nemeslelkűségnek, melylyel uradalmának személyzetéről gondoskodik. Megteremtette a nagyvárad püspökség erdővédjének nyugdíjintézetét, a melynek alaptőkéjéül huszezer koronát adományozott. Ez az alkotás különben csak megkoronázza Schlauch bibornok-püspök igazán atyainak mondható gondoskodását alkalmazottairól. Az uradalmi tiszt nyugdíjgye-sületnek, melynek alapszabályai előnyös átalakítását s felsőbb hatósági megerősítését keresztülvitte, alaptőkéje 165.000 forintról várad püspöksége alatt 300.000 forintra emelkedett s az uradalom jövedelmeiből történő hozzájárulásokkal ily hatalmas összegre növekedvén az alaptőke, az uradalmi hozzájárulások ez idő szerint nemcsak tisztán a tőke gyarapítására fordíthatók, hanem egy segélyalap is létesíthető volt a nyugdíjalap tulajdonát képező 10.000 forint alaptőkével, melyből az uradalmi tiszt szükség esetén 5 évi törlesztésre fizetésük arányában kamat nélküli kölcsönben részesíttetnek. —

Hogy ez a közlemény nem közönséges hírlapi kacsa, hanem örvendetes valóság, igazolja az a levél, melyet erre vonatkozólag a nagyvárad püspöki uradalom egyik erdőőre, Német István kartársunk menesztett hozzánk, ebben röviden csak azt a fontos eseményt jelezve, hogy a nagyvárad latin szertartású püspökségnél alkalmazásban álló erdészeti altisztek meg-

igazi ellenzéki ember kifeszitem a mellemet s figyelmeztetni fogom a törvény embereit, hogy ők most minden mások, csak nem a törvény emberei, mert hiszen nyilvánvaló, hogy újévkor be fog állani a törvényen kívüli állapot, mikor mindennemű adó, birság stb. behajtása szünetelni fog s így még ha el is ítélnének, nem kell majd hamarabb fizetni, csak ha ismét vissztérnek az ügyek a törvényes mederbe, akkorára meg a hátralékos olvasóim is kiegyenlítik tartozásaikat és a 60 frt birság ezeknek a kamataiból is kikerül.

Nagyot lélekeztem ezek elhadarása után, mert jól esett magamat is kissé megnyugtatom s jó kedvben kapaszkodtam föl a két fluval a kocsí derekába.

A legkisebb fiam még utánam kiáltott, hogy hozzák neki madarat, a feleségem pedig, hogy mindent, csak ne disznót. Már azt magam sem tudom, hogy vad vagy másféle disznót értett-e alatta, de hiszen majd egyszer, ha jó kedve lesz, magyarázatot fogok kérni tőle.

A kis egy órányi utat könnyű szerrel tettük meg, miközben — hogy kis fiam kívánsága feledésbe ne

menjen, — lepuffantottam egy vércsét. — Megállva barátom házának kapuja előtt, csodálkozással vettem észre egy csomó disznópörköléssel foglalkozó embert. Mi a tatár? Jakab barátom megfélemedezett volna arról, hogy ma vadász vendégei érkeznek s disznót ölt? No ez szép dolog lenne, ha vadászat helyett disznótorban lenne részünk.

Virgonczan ugráltunk le a kocsiról s míg a fiuk a disznópörköléshez siettek, én magam a szobába nyomultam, hova csakhamar bejött az addig Isten tudja merre foglalatostkodó házigazda.

Azt a szívéllyességet, melylyel fogadott, csak az képes magának elképzelni, a ki ismeri az igazi magyar vendégszeretetet. A barátságos kis szoba csakhamar benépesedett s míg mi öregebbek próbálgattuk, hogy a szilva leve ilyenkor jobb-e, vagy mikor a fáról leszedik, a fiatalságot még mézeskalács-csal sem lehetett volna elcsalni a pörköléstől, mert ez nem mindennapi látvány volt, lévén az áldozat egy hatalmas vaddisznó, melynek csak öt kemény lövés tudta kioltani életét.

alakították nyugdíjgyesületüket s az erre vonatkozó körülményesebb értesítésnek lapunk részére egyik kartársukat bízták meg. Így tehát biztosra vesszük, hogy ezt a közleményt már a legközelebbi időben teljes szövegében közölhetni fogjuk.

A két hivatkozott közleményt egybe vetve, mi a képet következőleg alkotjuk magunknak:

A nagyváradi latin szertartású püspökség erdészeti altisztjei fölébredve eddigi szunynyadozásukból, tudatára jöttek annak, hogy elérkezett az ideje a maguk és családjuk jövőjéről gondoskodni s megindították erre nézve a mozgalmat, melyről kegyelmes uruk, a bíboros püspök ő eminenciája értesülván s belátván annak üdvös és nemes voltát, megnyilatkoztatta az ő ember-szerető szívét és sietett derék alkalmazottjai buzgalmát az által serkenteni, hogy mozgalmuk céljának alapját megvetette.

Bármikép történt is a dolog, mindenkép örvendetes az, mert ime ismét szaporodott kartársaink között azok száma, kik életre ébredtek s kik jövőjüket ha nem is teljesen, de legalább némileg biztosították.

Az utóbbi években innen is, onnan is gyakrabban fölhangzottak ilyen örvendetes hírek; az erdészeti altisztzi személyzet — mintegy varázsütésre ébredezni kezdett előbbi tétlenségéből és törődni kezdett sorsával, melybe azelőtt teljesen beletörődve lenni látszott. Vajjon minek tulajdoníthatjuk ezt a hirtelen változást?

Nem vélünk tulságosan hizelegni magunknak, ha azt hisszük, hogy ebben az ébredezésben nagy része volt a mi hívó szózatunknak, mert hiszen az öt év előtti időből, midőn még lapunk nem látott napvilágot, alig lehetne csak egy hasonló eseményt föl kutatni. Néma csönd honolt még akkoriban az erdészeti altisztek körében; nem törődött akkor még senki a másik

bajával, a magáét pedig némi megadással türte, mint olyat, melyen változtatni nem áll hatalmában. És nem követeljük itt a dicsőséget magunknak, mert készséggel elismerjük, hogy hiába lett volna minden igyekezetünk, ha nem akadnak százaí derék és józanul gondolkozó kartársainknak, kik megértve nagy horderejét az általunk megindított mozgalomnak, siettek úgy szellemi, mint anyagi részről támogatásunkra. Igaz, hogy ez a támogatás a kitűzött cél nagyságához képest aránylag csekély volt és bizonyosan sokkalta több eredményt tudtunk volna már fölmutatni nagyobb támogatás mellett, mert hiába, a mai anyagiasság korban már nem elég a pusztá szó, mert minden egyes lépés, a melyet teszünk, vagy tenni akarunk, anyagi áldozatba is kerül.

Előttünk áll a már többször megpendített gyűlés, mely hivatva lenne döntő lépést tenni arra nézve, hogy lehetőleg az összes erdészeti altiszteket magában egyesítő egyesület megalakíttassék. Midőn ennek a gyűlésnek szervezését és rendezését gyöngé vállainkra vettük, jól tudtuk azt, hogy ez ismét nagyobb anyagi áldozatunkba fog kerülni, de hát ez nem aggasztott, mert biztosra vettük, hogy ezek elviselésére első sorban az érdekelt erdészeti altisztek csoportosan kelnek föl támogatásunkra s hiveink közé sorakoznak, sajnos azonban, hogy ezt eddig csak nagyon csekély mértékben tapasztaltuk és az évfordulattal szinte több volt a hűtlenné lettek száma, mint az új hűzöcsöké. Különböben még most csak az újév küszöbén állunk s mindig lehet kilátásunk és reményünk arra, hogy hiveink szaporodni fognak, mely hitünket az alább közölt két levél is megerősíti.

Utóvégre is el kell mindenkinek ösmernie, hogy csak a szoros összetartással és csoportosulással lehet igazi eredményeket kivívni s hogy vezető és vezér

Kedélyes beszélgetés mellett tellett az idő, míg egyszer csak a derék háziasszony hívó hangja át nem szállított a szomszéd szobába, hol a terített asztal szinte görnyedezett egy hatalmas tál súlya alatt, melyen annyi jóféle magyarosan készült füstölt kolbász volt fölhalmozva, hogy akár egy kisebb kert kerítését lehetett volna belőle megfonni. —

Igazi vadász étvágygyal láttunk neki a csemege-számba menő eledelnek s annak és étvágyunknak dicséretére legyen mondva, hogy a dús asztal csakhamar olyan pusztítás nyomait mutatta, akár csak tatárjárás után.

Már tízre járt az óra mutatója, midőn végre megmozdultunk s igyekeztünk kifelé a közel folyó Maros szigetére, melyen állítólag nyúl is, róka is mindig szokott lenni. Az öt kutya csakhamar benyomult a sűrű bokrosba s ki is ugrasztott egy tapsifülest, ez azonban — sajnos — helytelen irányt vett s nem került puskacső elé, a kutyák üző hangja pedig csakhamar elhalt, tudja Isten, melyik határon. Helyeinket azonban továbbra is megtartottuk, mert Jakab barátunk váltig erősítette, hogy

még a nagy szárazság és a nyomozás nehézsége mellett is az ő derék kutyái bizonyosan vissza hozzák a szökevényt. Úgy is lett, csak azzal a különbséggel, hogy a nyúl már félóra múlva fölhemperedett a 12 éves kis Zudor biztos lövésétől találva. Hja,

„Csak sast nem zenek a sasok,

Nem szül gyáva nyulat Núbia párdúcza!”

A derék öregvadász (csak mint vadász öreg, mert korra nézve hála Istennek még férfikora delén van) csakugyan örülhet, hogy a vadászat nemes sportjában méltó utódot nevel föl.

Még egy nevezetes eseményünk volt: egy rókalyuk föl találása, melynél a nyomok nyíltan mutatták, hogy a házigazda otthon van. Nosza! be a tacsóval!

Valóban érdekes lett volna úgy távolabbról szemlélni izgatottságtól égő arcainkat s figyelni lázas remegésünket, midőn első biztos jelét vettük, hogy a kutya ráakadt ellenségére. Az a földalatti viaskodás fölért nekünk a legnagyobb élvezettel, melyet csak a vadászat nyújthat és nem is nagyon sajnáltuk, hogy eredményre

hiján még a legnagyobb sereg is könnyen szétmállik. Minden felől pirkad a hajnal! — Ébredjünk!

LEVELEZÉS.

Balaton-Füred 1899 január 2

Tekintetes szerkesztő ur!

Igazán örömtől duzzadó szívvél olvastam lapunk 9-k számában az értesítést, hogy a szerkesztő úr egy országos gyűlés megteremtésén és annak kedves hazánk szék- és fővárosában a jövő husvéti ünnepeken való megtartásán fáradozik. Öröndetes tudomásul vettem ezt nem csak magam, hanem így voltak azzal a környékemen tartózkodó többi kartársak is és én úgy a magam nevében, mint többi kartársaim megbízásából is kérem a tekintetes szerkesztő urat minden módon oda hatni, hogy ez a gyűlésünk minél látogatottabb legyen, hogy így közóhajunk hozzánk méltó módon megnyilatkozhassék.

Kartársaim megbízásából van szerencsém arról is értesíteni, hogy mi erről a vidékről mintegy harmincz-ötven vagy negyvenem szándékozunk fölrandulni. Ezen kívül több szomszédos megyében lakó kartársaimat is fölhivtam, hogy a mozgalomhoz csatlakozzanak és lapunkra, melyből a történendőkre nézve majd bővebb tájékoztatást fognak nyerhetni, tömegesen előfizessenek s innen is számos helyről azt az öröndetes értesítést nyertem, hogy a gyűlésen megjelenni óhajtanak, sőt négy új előfizetőt is sikerült megszereznem Veszprém vármegyében, kik tett ígéretük szerint az előfizetési díjat még a hét folyamán beküldeni fogják.

Értesíthetem még arról is, hogy ebben a tárgyban a jövő hó 1-én a veszprémmegyei altisztek gyűlést fognak tartani s az itt fölveendő jegyzőkönyvben

nem vezetett. A vén ravasz nyilván neszét vette a kívül rá várakozó veszedelemnek s nem volt hatalom, mely őt rejekéből kihozhatta volna. Utoljára is a lyuk szájára hánytunk egy pár kéve kukoricaszárát s meggyújtottuk, hogy így a gonosznak a pihenőjéhez egy kis füstöt szolgáltatassunk, magunk pedig kétfelé válva, míg a három fiu hazafelé tartott, mi ketten öregek a borbereki szőlőhegy felé tartottunk, hogy Jakab barátom ott levő pinczéjében leöblítsük száraz torkainkat. Öblögettük is amugy Isten igazában.

A kedves napot kitünően készített vaddisznó pecsenyéből álló vacsora zárta be, fűszerezve vadász kalandok, adomák elbeszélésével és csak a késő esti órák készítették a hazamenetelre.

Adja Isten, hogy még sok Sylveszter napot tölthesünk együtt ilyen kedélyesen az én derék barátommal.

Sebes-Szász.

fognak nyilatkozni a gyűlésen való megjelenésre nézve Bárkapnánk hazánk több oldaláról is híret hasonló öröndetes mozgalomnak!

Soraimat zárva maradtam igaz hive
Papp János, hat. erdőőr.

Mocsanak 1899 január 5.

Tekintetes szerkesztő ur!

Az egyesületünk reménybeli megalkotásának határnapja immár közeledvén, czélszerűnek vélem a vidékünkön szolgálatban álló kartársak névjegyzékét megküldeni azzal a kéréssel, hogy részükre a hozzánk leendő csatlakozás czéljából lapunkat s kivált annak azokat a számain mutatványkép megküldeni sziveskedjék, melyek az ügygyel foglalkoznak.

Reménylem, hogy ha nem is valamennyien, legalább nagyobb részük be fogja látni küzdelmünk nagy gorderejét s nem fogja megvonni attól támogatását.

Szükséges lesz mindenkinek pontosan tájékozva lenni a gyűlés határnapjáról, az utazás modozatairól, hogy így magát ezekhez mértten előre berendezhesse. Itt egyuttal felkérem összes kartársaimat, hogy ne sajnálják azt a pár krajczárt egy-egy levelezőlapra, hanem lépjenek az ügy érdekében érintkezésbe összes ismerős kartársaikkal, hogy így minél nagyobb részvételt biztosíthassunk a gyűléshez.

A Trecsén, Nyitra, Pozsony és Bars vármegyékből részt venni szándékozóknak legczélszerűbb lenne Tót-Megyeren mint központon a gyűlést megelőző napon összegyűlni s innen egy csoportban utazni a fővárosba. Nem ártana talán annak idején a főbb állomásokról Pozsony, Privigye, Nyitra, Trecsén, Galgócz, Aranyos, Maróth) a menetrendet, illetve az indulás idejét közölni, valamint a Tót-Megyerre való megérkezést is.

Különben azt hiszen, hogy teljes bizalommal lehetünk a szerkesztő ur tapintatosságára iránt s reménylhetjük, hogy az egész a legczélszerűbben fogja berendezni.

Szívélyes üdvözlettel vagyok a szerkesztő urnak igaz hive
Stenczinger Sándor.

Pusztasügy 1899 január 6.

Tekintetes szerkesztő ur!

Nem annyira a kíváncsiság, mint inkább az érdeklődés indit arra, hogy szerény soraimmal fölkeressem.

A dolog, a melyért leginkább érdeklődöm, nem más, mint az, hogy szeretném tudni, vajjon a váci püspöki uradalom 34 és a káptalan 3 erdőaltiszte közül hányan járatják lapunkat? A nemrég multban találkoztam ugyanis néhány bajtársammal, a kik nagyon lehangoltan nyilatkoztak lapunkról.

Az illetők azt állították, hogy a tekintetes szerkesztő

úr csak az állami szolgálatban álló bajtársak ügyeivel törődik, illetve foglalkozik, míg a más alkalmazottakról csak nagy ritkán, vagy egyáltalában nem szól. Hiába akartam én őket tévedésükről meggyőzni s lapunk hiveiül visszatéríteni, minden fáradozásom hasztalan volt, azt azonban megigérték, hogy a röpiratot — a mint a sajtó alól kikerül, — azonnal megrendelik.

Kíváncsi lenné tehát szerény véleményem szerint, ha a szerkesztő úr egy cikkben megemlékeznék erről a szomorú tényről s bebizonyítaná az illető kartársak tévedését. Jó volna egyebek közt mielőbb mozgalmat indítani a magán uradalmak alkalmazottjainak egyesülését illetően is, hogy így meggyőződhesse a „Tamások” arról, hogy sem lapunk, sem annak szerkesztője nem részrehajló.

Az elmúlt héten a pencti erdőben vadászat volt, melyhez jó magam is fiastól hivatalos voltam. A rövid fél napig tartó vadászatot Paszinger Mihály igen tisztelt szaktársunk olyan tapintatosan és ügyesen vezette, hogy azon a vadászok nem csekély öröme egy őz és 23 nyúl esett zsákmányul. A vadászaton 11 puskás és 30 hajtó vett részt. Egy másik őz is lövésre került, de a bél lövést átvitte a szomszédos vadászterületre, hova nem követhettük. A vadászterületet nagyságos Sipos István váci honvéd huszár százados úr hasonbérli, ki a vadászat derék vezetőjének szinte legnagyobb elismerését fejezte ki.

Legyen szabad itt a nyilvánosság előtt is köszönetemet kifejeznem fentebb nevezett bajtársamnak vendégszeretetéért.

A fentiek közlése után vagyok a szerkesztő urnak

igaz hive
Süle István.
kápt. urad. erővéd.

Térszüke miatt röviden most csak annyit jegyzünk meg, hogy a felsorolt személyzetből 4—5-en járatják lapunkat, míg a többiek soha meg sem kísérelték. Lehet, hogy a nekik küldött mutatószám éppen inkább a kincstári, mint a magán alkalmazottak ügyeivel foglalkozott s ez szegte kedvüket, mert ha huzamosabb időn át olvasnák lapunkat, csakhamar meggyőződnenek vádjuk igaztalanságáról.

A szerkesztő.

Különfélék.

Ki van a szekrényben? Izgalmas eset történt egy józsefköruti legénylakásban. Egy közepes állású állami tisztviselő a fővárosban régóta féltékeny volt a feleségére és utána járt, hogy kilesse, van-e igazán oka a féltékenységre. Meg is győződött erről és elhatározta, hogy boszút áll a hűtlen asszonyon. Egy délután elment abba a legénylakásba, a hol a felesége volt. Az asszony, a mikor férjét jönni látta, hirtelen kinyitotta a szekrényt, belebújt és magára záratta a szekrény ajtaját. Abban a pillanatban toppant be a dühös ember.

— Hol az a kigyó? kérdezte lihegve.

A férj átkutatott minden zugot, de feleségét nem találta. Egyszerre gyanus zörgést hall a szekrényből.

— Ki van a szekrényben? kérdezte és döngötte az ajtót.

Senki sem válaszolt, a mire betörte az ajtót. Felesége könnyezve lépett ki belőle és a férj rátámadt. Cibálta-verte, majd hirtelen leharapta a szerencsétlen orrát. Az asszony elájult, a házbeliék berontottak és borogatták a vérző sebet. Majd a mentőket hívták, a kiknek vezetője, Virosztek Győző dr. megkereste a földön az orrot és rávarrta a sebesületre. Az asszonyt Dollinger tanár klinikáján helyezték el.

Testvérgyilkos fegyencz. Gyöngyösről írják, hogy ott rémes gyilkosság történt. László László, a kit csak a napokban eresztettek feltételes szabadságra s szegedi csillagbörtönből, valami csekélység miatt összehozalkozott a fivérével, s dühében a tűzhelyen álló forró vízzel leöntötte, úgy hogy ez az égési sebek következtében összeesett. A lelketlen testvér erre baltát ragadott s addig ütötte áldozatát, míg kiszenvedett. A gyilkosság után lezárta a lakás ajtaját s elment a rendőrségre, a hol a legnagyobb nyugalommal mondta el, hogy meggyilkolta a testvérét, mert felbosszantotta. A testvérgyilkos fegyenczet az egri ügyességi börtönébe szállították.

Az utolsó táncz. Véres gyilkosság történt mi nap Fonyódon, a melynek áldozta egy boldogtalan fiatal asszony, kit a férje lőtt le az ablakon keresztül. Kató Miklós urasági kocsis két év előtt nősült meg. Látszólag boldan élt szép, fiatal feleségével, sőt többször multságokat tartott a házában, a melyre meghívták a falu fiatalságát. Pár nap előtt is multság volt Katónál, a melyen ő is vigan tánczolt feleségével. Éjfél után véget ért a táncz s a fiatal asszony le akart feküdni. A mikor az ablakhoz állott, hirtelen lövés dördült el s a szerencsétlen asszony mellen találva összeroskadt. A lövésre beugrott a férj, a feleségét ölbe kapta, föltette az ágyra, aztán jajgatva rohant ki az utcára. A meglőtt asszony reggelre visszanyerte eszméletét és nyöszörgő hangon azt vallotta, hogy a férje lőtte meg az ablakon át. A lövés pillanatában jól látta a férje arcát, a férjet elfogták a csendőrök és megvasalva bekísérték az ügyesség börtönébe, míg az általa használt fegyvert a kutban találták meg. A szerencsétlen nő másnap délre meghalt s felboncolása alkalmával mellében nyolcz darab vágott ólomgolyót találtak. Az elfogott férj tagadta az elkövetett tettet s úgy igyekezett feltüntetni a dolgot, mintha valaki boszúból lőtte volna le a feleségét. Nemsokára kiderült azonban, hogy Kató egy szomszéd községbeli leánnyal viszonyban volt, karácsonykor jegyet is váltott vele s azért lőtte le a feleségét, hogy azt a leányt nőül vehesse.

Az agyoncsókolt hadnagy. Amerikában a hölgyek mostanában elég bőkezűen jutalmazták a spanyol-amerikai háború hőseit, kiváltképpen pedig Hobson hadnagyot, a Marimac elsüllyesztőjét. Lépten-nyomon összecsókolják. A jutalmazásnak ezt a módját annyira megkedvelték, hogy immáron nem Hobson hadnagynak kitüntetés az, ha megcsókolják, hanem a hölgyeknek, ha ő visszacsókolja őket. A hol megfordul, a fogadási ünnepségnél valósággal megrohanják a hölgyek. Ha valamelyik nagyobb városba érkezik, a csókoldozás már a pályaudvaron megkezdődik. Azután a kaszinóba vezetik a szép szakállu hőst, a hol már sorfalat állva várják az asszonyok és leányok, idősek és fiatalok,

előkelők és nem előkelők egyaránt. A szemérmesebbek zsebkendőt nyujtanak feleje, hogy ráírja a nevét. A kézvonást azután kihimezik és kész a nagybecsű relikvia. A legtöbb hölgy csókot akar és csókot ad. Hobson pedig éppen oly hősiesen állja meg a helyét itt, mint a tengeren az ágyudörgés közepette. Csókolózik a nagyközönség szemeláttára és a kit megcsókolt, az büszke erre. Sokan irigylik, mások nevetnek, némelyik férj titokban dühöng, a lapok pedig statisztikát készítenek a csókokról. Így egy alkalommal 163 csókot kapott és adott Hobson hadnagy rövid egy óra alatt. Egyszersmind a lapok közlik azoknak a hölgyeknek a névsorát, a kiket Hobson megcsókolt, akár csak nálunk a báli névsort.

Megégett asszonyok. Az ország két helyén is okozott a felrobbant petroleum-lámpa katasztrófát. Az egyik Margitán történt, a hol Burger Illés odaváló tekintélyes kereskedő lakásán felrobbant az asztalon égő petroleumlámpa s egy pillanat alatt lángba borította a kereskedő feleségét. Az asszony, a ki valóságos tüztengerben állott, addig nem törődött a saját életével, míg másfél éves kis unokáját nem vitte ki az udvarra, addig azonban annyira összeégett, hogy mire megmentésére jöttek, a lábai s a feje már meg is szenesedett. Nagy részvét mellett temették el a szeretet vértanuját. — A másik szerencsétlenség N-Pércsen történt s Weisz József ottani kereskedő fiatal neje lett az áldozata, a ki gyertya mellett akart köölajat tölteni a lámpába. A petroleum véletlenségből végigömlött a ruháján, ugyanazon pillanatban ráhullott az égő gyertya. A tűz egyszerre elborította. A férje, a ki menteni akarta, szintén megsérült s a kis leánya is. Az asszony örült sikoltással rohant végig az udvaron, majd irtozatos fájdalmában beleugrott a mészverembe, hol szénné égett.

Véres előljáráválasztás. Véres zendülés volt Szilveszter-éjszakáján Nagy-Komlóson. Mint írják szombaton ment ott végbe a képviselőtestületi tagok választása, mely után a korcsmában összeverekedtek a nagy-komlósiak. A csendőrjárat csendre intette őket, a mire a nép nekiesett a csendőröknek, a kik dulakodás közben két embert leszúrtak, de pár perc múlva már a feldühödött tömeg letépte róluk a ruhájukat s elvette a fegyverüket, úgy hogy menekülniök kellett. A részeg parasztok üldözőbe vették őket, majd fel akarták gyújtani a bíró s a jegyző házeit, a miben csak lovascsendőrök megérkezése akadályozta meg őket. A lovascsendőrök a főkolompókat letartóztatták.

Rablogyilkos katona. Munkácsról írják, hogy pár nap előtt este egy közkatona véres rablogyilkosságot követett el a vasuti állomásról a városba vezető sugáruton. Az este fél nyolcz órakor megérkező vonattal egy Weisz Lajos nevű fiatal szabó is megjött a közel levő Kaszony községből, a hol vevőinél volt. Két meglehetősen csomagolgyekezett haza a sötét uton, a mikor hirtelen egy 65 gyalogezredbeli közkatona utját állotta s el akarta tőle venni a csomagokat. A fiatal ember védekezett s midőn a katona látta, hogy nem boldogul vele, zsebéből revolvért rántott ki s szíven lőtte. A fiatal ember nyomban szörnyet halt. A vasutról bejövők a lövés zajára elősiettek és üzőbe vették a katonát, kit a kaszánya udvarán sikerült is elfogniok.

A kocavadász kérdezi a parasztot, hogy jól jövedelmez-e a bérbeadott vadászterület. Hogyne, mondja a paraszt, a városi urak jól megfizetnek érte s a nyul mégis mind megmarad nekünk.

Halálos vivás. Megrendítő szerencsétlenség történt Sopronban. Mint onnan táviratozzák, a 18. honvéd gyalogezred tisztikara vivó tanfolyamot tart fenn a kaszányában. Mikor a vivó óra már véget ért, Murvay Dénes honvéd főhadnagy és barátja, Szabóki A. hadnagy tovább gyakorolták magukat. Szabályszerűen, álarczczal vívtak, a mikor Szabóki kardjának hegye véletlenül a rostélyon keresztül Murvay szemét érte. Ez rögtön összeesett és elöntötte a vér. Nyomban orvosért szaladtak s ez konstataulta, hogy a szúrás a szemüregen keresztül az agyvelőt is érintette, minek következtében Murvay Dénes féloldalt szélhűdést kapott és két órai szenvedés után meghalt. A főhadnagy egy pillanatra sem nyerte vissza eszméletét. Nagyon rokonszenves, szép megjelenésű fiú volt, kit tisztársai épp úgy szerettek, mint a város intelligens közönsége s tragikus halála megdöbbentő részvétet kelt városszerte. Erdélyben lakó szüleit táviratban értesítette Loskay Gábor alezredes a lesújtó katasztrófáról.

Nagy hajtóvadászatok. Székesfehérvárról írják, hogy december hó utolsó három napján tartották meg a vadbőségéről híres nagylángi uradalomban a hajtóvadászkat. A hajtóvadászaton 1911 nyul, 115 fogoly és 2 róka került terítékre.

Szerkesztői üzenetek.

Mészáros György urnak Szeráta. A beküldött egy forinttal f. é. január végéig van csak előfizetve, mert az előző évnegyed december végével lejárt.

Guth János urnak Diósgyőr. A lap előfizetési ára — mióta hetenkint jelenik meg — évi 4 frt s így félévi előfizetéshez még 50 krt. kapunk.

Szűcs György urnak Kosd. Az előfizetés február végéig van rendezve. Az előző számot pontosan ezimeztük, ha nem érkezett volna meg, szíveskedjék azt az ottani postánál — mely azt ingyen köteles teljesíteni — megreklamálni, vagy esetleg levelező lapon értesíteni, hogy megküldhessük.

Czelvikker József urnak Görömböly-Tapolca. Az állami altisztek egyesületének tagja csak az államkincstár szolgálatában levő egyén lehet s így ebbe be nem léphet, hanem igenis tagja fog lehetni a jövő husvétkor alakítandó erdészeti altiszti egyesületnek, ha ugyan ennek létesítésében az érdekeltek minket támogatni fognak.

Armás Péter urnak Vereserova. Május végeig rendezve.

Virányi János urnak. A „Röpiratból“ már négy iv ki van nyomva s a munka befejezéséhez közel. Annak idején megküldjük.

Machay Pál urnak Vámosfalván. Az 5 frtot elszámoltuk. Kérek értesítést, hogy a többiek kívánják-e még a lap küldését? Kónszky decz. 31-ig, Trizna aug. 15-ig, Gafrik szept. 30-ig fizette ki tartozását. Valóban sajnálni való dolog lenne, ha éppen most, midőn a magán erdőőrök segély és nyugdíjgyűletének megalakításán fáradozunk és nagy mérvű költségekbe verjük magunkat, ők hagynának esernben.

Ratimonszky Gábor urnak Nógrád-Kálló. Levele beérkezett s közölve lesz. A gyűlés dolgával legközelebb bővebben fogunk foglalkozni.

Lestyán István urnak, Lippa. Neheztelésének nincs alapja, mert egyedül Ön a hibás. Beküld nyanyis egy gyűjtő ívet és azt közölni és a lapban közölni kéri, e mellett azonban megfelelkezik csak egy betűvel is megemlékezni arról, hogy a gyűjtés kinek a javára szolgált. Mi nyomban fölkértük egy levelező lapon a hiány pótlására, de úgy látszik soraink az ujévi gratulációk közt a postán eltévedtek. A gyűjtést már most csak a jövő lapszámunkban közölhetjük.

Felelős szerkesztő és lapkiadó tulajdonos
Podhradszky Emil.

FONTOS! a vadászat kedvelőire, erdőőrökre, vadőrökre, erdőőri és vadőri szakvizsgákra készülődőkre nézve, hogy a különféle hasznos és káros vadak szaporodási helyeiről, a vemhesség vagy költés idejének tartamáról, a szaporulat mennyiségéről, valamint azok testnagyságáról tájékozva legyenek s egyeseknek, kivált a kártékonyaknak nyomait ismerjék.

Mindezeket egy pillanat alatt megmutatja a

★ VADÁSZ-NAPTÁR, ★

mely hasznossága mellett még minden vadászszoba falának valódi díszét is képezi. Különösen jellemzi ezt a naptárt könnyű áttekinthetése.

A Vadász-Naptár megrendelhető szerzője **FUKÁSZ ISTVÁN**,
m. kir. fővadásznál LIPTÓ-UJVÁR.

1 drb. ára 50 kr., 5 drb. 2 frt 25 kr., 10 drb. 4 frt, csomagolási és póstadij nélkül. — 50 darab ára 20 frt s az ár előleges beküldése mellett a szállítás bérmentve.

Megrendelések vagy az ár előleges beküldése, vagy pedig utánvet mellett eszközölhetők, az utóbbi mód azonban sokkal költségesebb. 1—3

A Vadász-Naptár-nak nem lenne szabad egy jóra való vadászember szobájából sem hiányoznia.

MEGJELENT

a

BLUM ÉS TÁRSA

udvari egyenruha szállítók

legujabb árjegyzéke.

Kérjen mindenki egy példányt ezen kiváló elsőrangú cégtől, mely bérmentve lesz azonnal beküldve.

A nagyméltóságu földmivelésügyi m. kir. Ministeriumnak 1894 évi augusztus hó 11-én kelt magas intézkedésével,

cégünk ujjal megbízott

a nagytekintetű erdőtiszték és az erdészeti altiszték egyenruha szállításával.

Tisztelettel értesítjük, hogy nálunk minden néven nevezendő egyenruházati cikkek

hivatalos uton részletfizetésre

megrendelhetők.

POLGÁRI RUHÁK

a legjobb francia és angol divat szerint készítettnek.

Vidéki megrendelések kiváló figyelemmel eszközöltetnek.

Óvakodjék mindenki oly cégektől, melyek olcsóbb ajánlattal akarják régi vevőinket félrevezetni.

Kiváló tisztelettel

BUDAPEST, IV.

Sütő utca 2, Szervitater sarkán.

BLUM és TÁRSA

elsőrangú egyenruha készítő intézete.

Ő csász. és kir. Fensége József főherceg udvari szállító.
Szerb kir. udvari szállítók. A földm. m. kir. miniszterium szállító.

Nyomatott Stegmann János könyvnyomdájában Szászsebesen.